

V Orlové 2. 11. 2009

Vážení přátelé,

s velkou chutí jsem si přečetl váš Almanach vydaný ke 110 letům Gymnázia ve Velkém Meziříčí. V úvodu se věnujete vzpomínkám a příběhům bývalých žáků a kantorů. Poněvadž jsem také váš absolvent (1956-1959), tak se mi vynořily vzpomínky ze studia na (tehdejší) „jedenáctiletce“ a zejména zážitky s některými profesory. Dovolte mi, abych se o několik z nich s vámi podělil.

Naším třídním učitelem byl profesor František Meloun. Vymyslel pro naši (tehdy 9. A) třídu heslo „Makat, nefňukat“. Heslo viselo na stěně a do třídy o přestávce vešel tehdejší ředitel prof. Vladimír Žďárský a pronesl: „Který blbec to vymyslel?“ Pro nás patnáctileté, životem dosud spíše „nepolíbené“ studenty, to bylo vesměs první „překvapení“.

Velice rádi všichni vzpomínáme na prof. Jana Smyčku. Pravidelně před Vánocemi nebo před koncem školního roku jsme ho uprosili, aby nám vyprávěl, jak se poprvé zamiloval. Pan profesor obvykle vyhověl a zaváděl své poutavé vyprávění i do jiných oblastí. Pokud mě paměť neklame, tak kvůli své první lásce se chtěl utopit. Potok, do kterého skočil, byl však velice mělký. Profesor Smyčka byl doslovně fanatik matematiky a deskriptivní geometrie. Pověstné byly jeho příklady, které dával žákům u tabule. Když zkoušený neznal, tak sliboval ostatním žákům za správné řešení nejprve jedničku. Pak nabídku zvyšoval a myslím, že nejvyšší meta byla až deset jedniček. Sám jsem měl oba předměty rád, tak se mi někdy podařilo tuto prémii získat. Nicméně na Bohuslava Kyjánka (spolužáka z třídy) jsem neměl. Byly situace, kdy oba stáli u tabule umazaní od křídly a profesor Kyjánka s radostí objímal. Jednou jsem šel prof. Smyčku požádat o dřívější odchod z hodiny deskriptivy. Jako důvod jsem uváděl, že musím včas „přinést lék pro koně“. Celá třída doslova řičela smíchy. Takovou originální omluvu neočekávali. V čem byla pointa? Vesnice (Hroznatín), ze které jsem do „jedenáctiletky“ dojížděl, měla tehdy 10 párů koní. Jednou vážně onemocněl valach. Zvěrolékař konstatoval, že do druhého dne do 14 hodin musí dostat lék, jinak pojde. Lék byl pouze ve Velkém Meziříčí nebo v Třebíči. Prof. Smyčka pochopil, co v té době znamenal kůň pro vesnici, a samozřejmě mě uvolnil. Do dneška mi spolužáci na našich třídních srazích tuto omluvu připomínají a myslím, že mi většina stále nevěří.

Vzpomněl jsem premianta naší třídy Bohuslava Kyjánka. Ten následně vystudoval vysokou školu s červeným diplomem a po krátké době se stal úspěšným ředitelem státního podniku. Po jisté době se během několika týdnů bez jakéhokoli varování ocitl na invalidním vozíku. Jeho profesní život najednou skončil. Proč tuto událost připomínám? Kyjánka jsme nikdy neslyšeli žehrat na svůj osud. Naučil se jezdit automobilem a je velice mobilní. Co je však důležité – je nezměrným optimistou a vždy nositelem dobré nálady. Jeho zvonivý hlas o síle cca 110 db dokáže každému dodat povzbuzení a chuť do života. Nevím, zda se ještě nosí besedy se zajímavými lidmi. To by mohl být velice zajímavý tip.

Ale abych se vrátil k vašemu Almanachu. Velice mile mne překvapil rozsah činnosti vašeho (a trochu i mého) gymnázia. Netušil jsem, že téměř každý vámi vyučovaný předmět má tak „široké zázemí“. Obdivuji také vaše dlouhodobé a rozsáhlé zahraniční styky. Obojí by vám mohla závidět leckterá obdobná škola. Tedy srdečné poděkování za pěkný Almanach, který jsem si s velkou chutí přečetl.

Doc. Ing. Václav Kafka, CSc.